

Het huwelijk van Arthur en Roelie schudt op zijn grondvesten als een oude schoolvriend van Roelie opduikt. Zij komt hem in haar onschuld tegemoet en Arthur moet de brokstukken bij elkaar rapen en beslissen of hij daarmee de fundamenten voor een nieuw huwelijk wil leggen.

WRAAK

Deel I

Voorzichtig veegt ze het stof van de trouwfoto. Twee jaar geleden. Zal Arthur eraan denken en bloemen meenemen? Vorig jaar deed hij het, rode rozen als teken van liefde, hij had ze gekocht vlak voor hij thuiskwam, want ze waren nog fris.

Negen april, Arthur en Roelie.

Getrouwd, een kind, hij naar zijn werk en zij thuis, het kind bemoederend, schoonmakend. Het eten klaar als hij thuis komt. Wie had kunnen denken dat ze zich zo snel zou aanpassen? Vroeger interesseerde het haar niet of de ramen streperig waren of niet. Waarom het eten op tijd klaar? De maag kon wel wachten. Nu zijn al die vroeger onbelangrijke zaken erg belangrijk geworden, gewoon omdat het haar hele leven is. Het geeft haar het gevoel iets te zijn, een vrouw bezig met belangrijke zaken als stoffen en koken.

Ze ziet op het dure horloge dat ze voor haar verjaardag heeft gekregen, dat het alweer twee uur is, het kind moet de fles. Ze gaat naar de keuken en zet het flesje in een bakje warm water. Het is fijn om voor de baby te kunnen zorgen, dat geeft haar niet het gevoel alleen thuis te zijn, al slaapt Douwe meer dan dat hij wakker is. Ze kan voor het kind zorgen en er tegen praten, altijd. Voor Arthur hoeft ze niet echt te zorgen. Of is het eten klaarmaken ook een voorbeeld van zorg? Ze weet het niet. Zorgt ze voor Arthur? Hij zegt dat hij voor haar zorgt. Hij brengt het geld in, dat is waar. Zonder hem zouden ze helemaal niet kunnen leven.

Hij onderhoudt haar. Is zorg hetzelfde als onderhoud? Hij geeft haar zijn liefde en zijn aandacht, als hij thuis is tenminste. Ze moet niet vergeten dat hij het druk heeft met z'n werk. Het zou egoïstisch zijn dat te vergeten.

Arthur zorgt voor haar, zij zorgt voor Douwe, die nog te klein is om zorg te dragen voor iemand anders. Het kind kan ze vertroetelen en beschermen zoveel ze wil. Goed, hij wordt verwend, maar wat geeft dat nou, zo'n klein, zacht hoopje mens moet wel alle aandacht krijgen, net zoals je een klein katje met veel liefde omringt.

Ze gaat naar de kinderkamer, waar de kleine net wakker wordt. Nog voor hij een keel op kan zetten, neemt ze hem uit het wiegje en draagt hem naar beneden. Het is een dagelijks ritueel dat haar veel genoegens verschaft. Het kind wassen, voeden en in haar armen houden, het is zo mooi als het moederschap maar kan zijn. Douwe en Arthur, haar gezin, haar rijkdom. Ze is er over het algemeen heel tevreden mee, ook al zijn er momenten van opstandige gedachten, maar dan hoeft ze alleen maar naar Douwe te kijken en de boosheid verdwijnt. Wat is er heerlijker dan voor zo'n klein wezentje zorgen, wetend dat hij zonder haar totaal hulpeloos is? Het is zo'n schatje, kleine Douwe met z'n blozende wangetjes, z'n lachende mondje en de donkere krulletjes die als zijde zo zacht zijn. Na een tijdje brengt ze hem weer naar bed, een baby heeft nog veel slaap nodig. Over een paar maanden zal hij haar volledig opeisen, daar verheugt ze zich al op. Het zal zalig zijn om met hem op te trekken als hij de wereld verkent.

Roelie gaat naar de keuken om met het avondmaal te beginnen, maar lang rust krijgt ze niet, want de bel gaat. Snel loopt ze naar de voordeur, bloemen van Arthur, een taart misschien. Nee, het is een jongeman die ze totaal niet kent. Totdat hij gaat praten en met een lachje zegt, dat hij nu ook weer niet zóveel veranderd is.

Maar dat is hij wel. Ze herkent hem bijna niet in dat nette pak en met dat verzorgde uiterlijk. Is dat John Bruseker, waarmee ze op school zat totdat hij ging verhuizen? Natuurlijk vraagt ze of hij binnenkomt, ze drinken een martini en hij lacht nog net als vroeger met hetzelfde kuiltje in zijn wang. Wat had ze gehuild toen hij ging verhuizen, al haar romantische fantasieën waren als een zeepbel kapot gespat. Hij was toch haar vriendje geweest!

De herinnering doet geen pijn meer, hoe oud was ze, vijftien jaar, het lijkt een eeuwigheid geleden, maar er is sindsdien veel gebeurd. Ze is getrouwd!

"Hoe heb je me gevonden?"

Dat verbaast haar echt. Ze woont nu in een grote stad en daar loop je niet zo snel oude bekenden tegen het lijf.

"Ik kwam Anneke tegen in een kroeg."

Ja, dat was de enige logische oplossing. Anneke wist alles, vanaf de dag dat ze op kantoor ging werken in de stad - hetzelfde kantoor waar Arthur nu directielid is - tot de dag dat Douwe geboren werd en dat is slechts enkele maanden geleden.

"En wat doe jij in deze stad?"

Hij schiet in de lach, "Ik woon hier."

"Maar je verhuisde naar Arnhem!"

"Schatje, ik ben 26 en hoef toch niet aan de rokken van m'n moeder te blijven hangen?"

"Ben je getrouwd?"

"Nee zeg, bespaar me. Dat trekt me nog helemaal niet. Ik geniet liever een tijdje van het leven voor ik me opsluit en burgerlijk wordt."

"Wat brengt je dan naar hier?"

"O, van alles. Eigenlijk zit ik met een klein probleempje. Ik zou morgen een pakje afgeven bij een kennis, maar ik moet dan net weg. Wil jij het even doen?"

De vraag verbaast haar.

"Je kan het toch vandaag al brengen?"

"Nee, dan valt het misschien in verkeerde handen."

"Je kan het ook opsturen."

"Dan kan het ook verkeerd terecht komen."

"Ik begrijp het niet. Waarom moet ik dat doen, kan je het niet beter iemand vragen die hem kent?"

"Ach Roelie, je weet hoe dat gaat. Zowel de één als de ander vergeet het af te geven en dat zit ik met de brokken. En jou kan ik vertrouwen, dat weet ik. Jij bent stipt. Jij zal het echt niet vergeten."

Ze voelt zich gevleid door die woorden. Als zij de enige is, naar wie hij met een dergelijk verzoek toe kan gaan, mag hij haar ongetwijfeld graag.

"Doe je het, Roelie?" vraagt hij met een bijna smekende ondertoon in zijn stem. Ze neemt snel haar besluit en knikt.

"Natuurlijk, waarom niet."

"Ik stuur je echt niet naar de andere kant van de stad."

"Dat zou ook niet erg zijn, een kleine vriendendienst is nooit weg."

"Ik ben blij dat je er zo over denkt," zegt hij met een glimlach, "Hoe gaat het met je? Getrouwd, hè?"

"Ja, met Arthur Vermaat."

"Gelukkig?" informeert hij verder.

"Ja, heel gelukkig. We hebben zo'n lief zoontje, Douwe heet hij. Hij is bijna drie maanden oud, zo'n schatje." Haar stem klinkt vol trots, Douwe is alles voor haar. "Wil je hem zien?"

"Laat hem maar rustig slapen."

"En we zijn al bijna twee jaar getrouwd, Arthur en ik."

"Dat bevalt je wel?"

"O ja, het is fijn."

"Geen heimwee naar de vrijheid en het echte leven?"

"O, maar dit is mijn leven en ik kan een heleboel doen, hoor. Goed, niet zo vaak weg om Douwe, maar dat is hij echt wel waard en ik heb mijn vriendinnen en zo. Ik ben heel gelukkig."

"Gelukkig maar. Zeg, ik stap weer eens op."

"Nu al?"

Het onverwachtse bezoek bevalt haar best, zo vaak is dat er niet. Ze kent hier weinig mensen. Dat komt voor een groot deel doordat Arthur het zo druk heeft, ze hebben niet eens tijd om in de buurt op bezoek te gaan of kennis te maken. Ze kennen hun eigen burens niet eens.

"Ik moet dadelijk op reis. Daarom kan ik dat pakje ook niet zelf afgeven."

Hij staat op en loopt naar de deur. Roelie volgt een beetje teleurgesteld. "Kom je gauw eens langer langs?" vraagt ze op een verlangende toon. Hij knikt.

"Ja best, dan praten we eens helemaal bij."

Ze doet de deur voor hem open.

"Tot ziens dan?"

"Tot ziens, Roelie. En vergeet dat pakje niet, het adres staat erop, je moet hem aan Kaiser geven, Mart Kaiser en aan niemand anders."

"Ik beloof het je."

"Tot ziens dan."

Hij kust haar vluchtig op haar wang, glimlacht en stapt naar buiten. Roelie kijkt hem na en zwaait nog als hij zich even omdraait op de trap. Het bezoek is net zo vlug voorbij als het kwam, het was echter een leuke verrassing. Ze loopt naar de kamer en pakt het pakje. Het adres kent ze, dat is een paar straten verderop. Het is inderdaad een kleine moeite. Grappig dat John nu net bij haar komt met z'n verzoekje. Ze heeft hem jaren niet gezien.

Roelie legt het pakje in haar bureautje en gaat naar de keuken. Zal ze wat klaarmaken? Eigenlijk onzinnig, want ze gaan vast uit eten, net als verleden jaar. Een uitgebreid diner bij kaarslicht. Als Arthur zulke plannetjes maakt, is ze weer net zo dolverliefd op hem als in het begin en dan vergeet ze alle minder plezierige kanten van hun huwelijk. Dat zijn er gelukkig weinig, het is er feitelijk slechts één, namelijk dat hij het zo druk met zijn werk heeft, dat ze hem vaak een tijdlang niet ziet. Hij besteedt niet meer zoveel aandacht aan haar als hij vroeger deed. Logisch, toen moest ze nog 'veroverd' worden.

Roelie glimlacht en gaat terug naar de kamer. Geen eten koken vandaag. Ze zal Douwe zijn voeding geven, daar is het zo langzamerhand weer hoog tijd voor.

Eén ding is er nooit veranderd en dat is hun liefde. Als ze 's nachts in zijn armen ligt, heeft ze hem helemaal voor zich alleen. Dan vergeet ze de lichte irritaties en bestaat ze alleen nog maar uit een geluksgevoel, wat heel kostbaar is. Alleen Arthur en Douwe kunnen haar dat gevoel geven, dat zalige, lichtmakende gevoel om echt bij iemand te horen en door het hart verbonden te zijn. Ze houdt van haar gezin, niet alleen als object, maar vooral als personen. Douwe is haar zoontje, geboren uit de grote liefde tussen haar en Arthur en daarom een wonder op zich. Als ze het kind ziet, weet ze dat ze van Arthur houdt en dat weegt op tegen alle keren dat de huiselijke beslommeringen haar boos maken.

Om even voor zessen hoort Roelie de sleutel in het slot. Arthur! Snel legt ze de krant naast zich neer om hem tegemoet te gaan. Dat doet ze altijd als ze hem hoort thuiskomen, daarin is niets veranderd, ook niet na twee jaar huwelijk.

"Dag Roelie, dag liefste."

Hij omhelst met haar met één arm, de ander houdt hij op zijn rug, zeker om de bloemen te verbergen, ze ruikt de geur, vaag en onmiskenbaar. Exotisch, mmm, hij heeft wel uitgepakt ditmaal. Het zijn orchideeën, grillig en geheimzinnig. Roelie vindt ze mooi al passen ze niet bepaald bij haar, maar ja, wie daar op let? Arthur zeker niet, die koopt wat hij mooi vindt en is over het algemeen niet zo dichterbij om te kwelen dat de kleur die van haar ogen is of dat de bloem hem ogenblikkelijk aan haar deed denken. Ze is met een zakenman getrouwd en niet met een dichter en eerlijk gezegd is dat maar goed ook. Ze is zelf wat te nuchter om al dat romantische gezwets met een verliefde blik aan te horen.

"Je hebt eraan gedacht," zegt ze blij.

"Nou zeg, waar zie je me voor aan? Ik vergeet niet zo gauw iets."

Nee, dat is waar. Hij is erg punctueel, zelfs waar het verjaar- en trouwdagen betreft.

"Sorry, niet boos zijn. Ik ben alleen blij. Vind je het geen zalig gevoel te weten dat we al twee jaar echt samen horen?"

"Ik vind het prettig te weten dat ik na twee jaar nog evenveel van je houd als in het begin. Dat samen horen is minder belangrijk. Of je nou één of tien jaar samenhoort, wat maakt het uit? Liefde is belangrijker, Roelie."

"Natuurlijk Arthur, je hebt gelijk."

Natuurlijk heeft hij gelijk, hij heeft altijd gelijk. In ieder geval weet hij uit te drukken wat ze echt denkt. De juiste woorden, die zij niet vinden kan, komen uit zijn mond. Zo vullen ze elkaar prima aan.
"Onze liefde is nog steeds hetzelfde, hè?"

"Dat is niet waar. Ze is nog steeds even groot, maar ze is wel veranderd. Vooral bij de geboorte van Douwe. Hoe maakt onze zoon het eigenlijk?"

"Prima. Zal ik hem even voor je halen?"

"Doe dat."

Roelie legt de bloemen in de keuken en haalt snel de baby. Ze vindt het altijd zalig om haar man en zoon samen te zien. Die twee kunnen het ook prima vinden. Vreemd eigenlijk, in alle boekjes die ze over 'zwanger-zijn' en 'het moederschap' gelezen had, stond dat de echtgenoot vaak problemen zou geven. Hij voelde zich verwaarloosd, was jaloers en moest bij het hele proces betrokken worden. Roelie had daar echter nooit moeite voor hoeven te doen. Arthur las zelfs die boekjes en na de geboorte was hij vaker met de baby bezig dan met haar. Dat leverde toch geen problemen op, ze was er veel te blij om. En zo is het nu nog. Ook al is het nog zo druk op de zaak, hij heeft altijd even tijd om met Douwe op te trekken.

Roelie kijkt glimlachend toe hoe de twee zich vermaken en gaat dan naar de keuken om de kostbare bloemen in het water te zetten. Het zou zonde zijn als ze te snel verwelkten. Als je zoiets symbolisch ging opvatten...

"Roelie, wat eten we?"

Ze schrikt ervan, gaan ze niet uit eten? Als hij nu maar niet boos wordt, hij is de laatste dagen nogal prikkelbaar. Het is zo druk op de zaak sinds de directeur zo plotseling ziek is geworden. De andere directieleden, waaronder Arthur, moeten zijn werk nu opvangen en hopen in stilte op promotie. Het zit er waarschijnlijk niet in dat de 'oude baas' terugkomt.

Snel gaat ze naar de kamer, waar Douwe kirrend van pret aan de stropdas van zijn vader trekt.

"Gaan we niet uit eten?" vraagt ze met een hoopvolle blik.

"Heb je niets gemaakt?"

"Eigenlijk niet, nee."

"En hoe moet dat dan met Douwe?"

"Die kunnen we toch bij je broer brengen?"

"Okay."

Hij legt de baby op de grond en pakt de telefoon. Het nummer van zijn broer staat in het geheugen geprogrammeerd, hij hoeft enkel op M2 te drukken.

"Hallo ouwe jongen, zeg, kunnen we de kleine bij jullie droppen? Wij gaan een hapje buitenshuis genieten."

Roelie moet erom lachen. Ze kan altijd precies horen wie hij aan de lijn heeft. Met zijn broer Jasper heeft hij altijd die toon van 'oude jongens onder elkaar'. Hoezeer verschilt dat van de manier waarop hij met zijn zakenvrienden spreekt, dan vindt ze hem niet eens aardig, dure woorden en een wat blabla toontje. Tegen dames is hij daarentegen bijzonder charmant. Na die twee jaren dat ze samen zijn, kan ze uit zijn stem opmaken wie hij aan de telefoon heeft. Grappig hoe een mens zich transformeert in een andere situatie. Roelie heeft eens gelezen dat je eigen 'ik' voor een groot deel wordt gevormd door degene, waarmee je bent. Daar zit vast een kern van waarheid in, dat merkt ze aan haar eigen omgeving. Een mens heeft de behoefte niet al te zeer uit de toon te vallen, geaccepteerd te worden in de groep waarin hij verkeert, daarom past hij zich aan.

"Het is voor elkaar, we kunnen Douwe veilig uitbesteden," zegt hij als hij heeft opgehangen. Nu wordt het kind dus niet gedropt, maar uitbested, ook goed.

"Zeg Roelie, kleeid je mooi aan. We doen het chique vanavond."

Ziedaar, in een dure gelegenheid behoort je niet in jeans binnen te komen. Ligt dat nu aan Arthur of heeft iedereen dat? Zijzelf ook wel, wat braaf misschien. Ze had niet dat provocerende dat veel van haar klasgenoten bezaten. Lekker dwars doen, dat lag haar niet zo.

"Echt een avondje uit, hè?" zegt Roelie genietend, ze houdt ervan heel mooi te zijn, alleen voor hem natuurlijk, al is het ook leuk om de bewonderende blikken van anderen te voelen.

"Natuurlijk, op onze huwelijksdag."

Hij kust haar vluchtig op haar neus en neemt Douwe mee naar boven, "Je maakt je toch ook klaar, Roelie?"

"Joehoe," roept ze, want hij is in de kinderkamer verdwenen. Haastig ruimt ze de rommel op, omdat ze weet dat Arthur er een hekel aan heeft rommel te zien als hij thuiskomt met haar. Dan is hij meestal in een wat romantische bui en daarbij horen geen rondslingerende kranten. Ze ziet ook het pakje in haar bureau. O ja, dat moet ze morgen niet vergeten weg te brengen. Ze heeft het John beloofd.

Boven maakt ze uitgebreid toilet. Als ze weer beneden komt, staat Arthur al te wachten met de baby in zijn armen.

"Zo, ben je daar?" Hij onderbreekt zichzelf en fluit tussen zijn tanden. "Dat is zeker de moeite van het wachten waard."

"Ja?"

"Nou en of."

Hij kust haar, niet meer vluchtig, maar heel intens. Roelie krijgt het er warm van. Als hij zo doet, begrijpt ze niet waarom iemand met een ander zou willen trouwen...

"Wil je nog wel weg?" plaagt hij als ze nog in zijn armen blijft staan. Met tegenzin haalt ze haar armen uit zijn hals vandaan en neemt ze Douwe over.

Voorzichtig manoeuvreert hij de auto naar de buitenwijk, waar Jasper woont. Roelie stapt dan snel uit.

"Ik breng hem wel even."

Met de baby en het tasje waar wat spulletjes inzitten, wandelt ze over het lange tuinpad. Vanuit het huis zien ze haar al aankomen, want de voordeur gaat open en Sharon, de vrouw van Jasper, vliegt op haar af.

"O, wat is hij gegroeid," jubelt ze.

"Daar eet hij ook wel naar," zegt Roelie, terwijl ze de baby overhandigt, "Alsjeblieft, en we pikken hem vanavond wel weer op."

"Prima."

Sharon ziet haar al niet meer, de aandacht is geheel voor Douwe en Roelie kan het haar niet kwalijk nemen. Haar kind is ook zo'n schatje. Ze gaat terug naar Arthur, die staat te toeteren. Geduld is niet bepaald zijn sterkste zijde en ze haast zich om hem niet te ergeren. Als dat gebeurt, is de hele avond bedorven en dat zou zonde zijn.

Arthur houdt woord. Hij parkeert de auto op het terrein van een der duurste restaurants die de stad bezit. De prijzen zijn hoog, maar dat kunnen ze zich best veroorloven, zeker op zo'n bijzondere dag als deze.

"Twee krabcocktails," beslist hij, "En daarna deze schotel, die heb ik nog niet eerder gehad."

Als de ober weg is, kijkt hij z'n vrouw aan, "Ja?"

"Prima hoor, ik vind het allemaal even zalig."

"Dat zei je ook van die oesters."

Roelie krijgt een kleur. Waarom moet hij nu juist daarover beginnen? Zij kon toch niet helpen dat ze daar niet tegen kon, ze wist het niet eens. Ze was toen niet goed geworden en dat in dat sjeke restaurant! Arthur had zich dat nogal aangetrokken, wel begrijpelijk, want hij is erg op de etiquette gesteld. Maar haar maag kwam zodanig in opstand tegen het ongewone voedsel, dat de etiquette niet meer op de eerste plaats kwam.

Roelie schaamt zich nog als ze aan dat incident denkt, ze voelde zich toen zo geweldig opgelaten met de toeschietende ober en de nieuwsgierige afkeurende blikken van de andere gasten, dat ze het niet snel zal vergeten. Maar het zal haar niet nogmaals overkomen, ze zou niet weten waar ze nog meer niet tegen kan. Uit voorzorg vermijdt ze in ieder geval alle schelpdieren, mosselen, oesters en alikruiken, die zijn er voor haar niet meer bij.

"Ditmaal zijn er toch geen oesters bij?" zegt ze zacht verontschuldigend.

"Nee, dat hoop ik."

Roelie slaat haar ogen neer en voelt plots zijn hand op haar hoofd.

"Je bent lief, Roelie, we maken er een fijne avond van, hè?"

Gelukkig zijn de oesters vergeten.

"Ja, heel graag."

"Mooi zo, we zijn maar eens in het jaar in de gelegenheid onze huwelijksdag te vieren."

Zo is dat. Hoewel je het natuurlijk om de maand zou kunnen doen, vierentwintig maanden getrouwd, ook een idee. Maar niets voor Arthur. Als die gewend is iets eens in het jaar te vieren, stapt hij daar vast niet vanaf.

Ze spreken niet veel tijdens de gangen, alleen de schotels worden geprezen, er zijn gelukkig geen oesters bij.

"Wat wens je als nagerecht?" vraagt hij als ze de hoofdschotel achter de kiezen hebben. Ze weet dat hij een kopje koffie zal bestellen voor zichzelf, hij houdt niet van zoetigheden achteraf. Roelie wel. Ze bestelt aardbeien met slagroom, het is weer het seizoen van die lekkere vruchten.

"Hoogstwaarschijnlijk wordt het druk, Roelie," vertelt Arthur met zijn gedachten al weer terug op de zaak. Ze kijkt hem niet-begrijpend aan.

"Ach kom, je weet dat er een gedeelte van het werk op mijn schouders terecht is gekomen, niet dat dat erg is, maar ik blijf in het vervolg een paar keer op de zaak eten. Vind je het erg?"

Ze schudt haar hoofd, het zal wel belangrijk voor hem zijn met zijn collega's te eten. Misschien maakt hij wel promotie, dat is immers hetgeen wat hij het liefste wil? Het liefst draagt hij de verantwoordelijkheid, runt hij de zaken, ook thuis. En waarom ook niet? Hij doet het veel beter dan zichzelf en op de zaak is hij vast ook de beste.

Na het dessert en de koffie stappen ze op, want morgen moeten ze weer vroeg op, hij voor zijn werk en zij voor de baby. Douwe wordt hen slapend overhandigd en er is geen beter bewijs voor zijn goede verzorging denkbaar. Eenmaal thuis zijn ze moe, maar dat weerhoudt Arthur er niet van om zich over Roelie heen te buigen.

"Gelukkig, mijn liefste?"

"Bijna volmaakt," lacht ze, haar ogen stralen hem toe, niets is heerlijker dan 's nachts bij hem zijn, wetend dat hij alleen voor haar bereikbaar is en niet voor de zaak, collega's of vrienden.

"Bijna, hè?"

Hij kust haar liefkozend op haar voorhoofd, wangen, hals en schouders, tot ze geheel gloeit en hem vurig omhelst. Het wordt een volmaakte nacht, net als verleden jaar, net als het jaar daarvoor, hun huwelijksnacht.

Douwe ligt klaar in zijn wandelwagen, gereed om de buitenwereld te verkennen. Als zijn moeder nog komt althans. Zij zoekt in haar bureautje. Waar heeft ze dat pakje nu gelaten? Stel je voor dat ze dat ding kwijt is, wat zal John in dat geval wel niet van haar denken? Ha nee, daar ligt het kring, onder het kasboek dat ze van Arthur moet bijhouden.

Opgelucht gaat ze met de wagen naar buiten, op weg naar de straat die inderdaad niet ver weg is. Ze moet het pakje persoonlijk overhandigen, spannend hoor. Het lijkt de geheime dienst wel. Misschien werkt John wel bij de politie. Zo fantaserend loopt ze naar het juiste nummer en belt aan. Mart Kaiser staat er op het etiket van het pakje, dat ze in de tas van de wandelwagen steekt. Op het naambordje staat Fenema, heel mysterieus. Ze moet er zelf om lachen, waarschijnlijk woont die Mart hier gewoon op kamers.

"Goedemiddag!"

"Dat," stottert ze verschrikt, ze had niet eens gezien dat het raam opzij opening.

"Wat kan ik voor je doen, lieve meid?"

"Bent u meneer Fenema?"

"Nee, helaas niet. Maar misschien kan je genoeg nemen met Kaiser, Mart Kaiser?"

"U moet ik juist hebben," jubelt ze enthousiast omdat ze de goede man te pakken heeft.

"Zo schieten we op," lacht de man. Hij slaat het raam dicht en een seconde later gaat de deur open.

"Kom erin, de koffie is klaar," zegt Mart uitnodigend, "Hoe vroeger de dag, hoe schoner het volk."

Roelie is door die joviale begroeting lichtelijk overdonderd en uit haar gewone doen. Ze duwt de kinderwagen naar binnen en staat het volgende moment in de kamer, zich afvragend waar ze in 's hemelsnaam aan begonnen is. Als Arthur hoort dat ze bij wildvreemde mannen op bezoek gaat, knapt hij uit zijn vel.

"Ga toch even zitten," zegt Mart, die bedrijvig heen en weer loopt om voor koffie te zorgen. Roelie voldoet bedremmeld aan het verzoek en kijkt rond. Het is een kamer zoals er velen zijn, er heerst een gezellige rommel, tijdschriften slingeren rond, een half gevulde asbak en bierglazen op tafel.

"Met of zonder suiker en melk?"

"Met suiker en zonder melk."

"Komt voor elkaar. Moet de kleine ook melk?"

"Nee, hij heeft net gedronken."

De jongeman verschijnt weer met twee koffiekopjes, die hij op de tafel zet.

"Nu weet ik nog niet eens hoe je heet."

"Ik heet Roelie."

"Gezellig dat je langskomt, Roelie, dat overkomt me niet vaak dat ik zo onverwacht bezoek krijg."

"Ik moest eigenlijk gewoon een pakje afgeven, dat is alles."

"Nou ja, dat doet er niet toe. Het blijft gezellig dat je langskomt." Hij haalt diep adem voor de volgende woordenvloed, "Meestal komen de gasten pas heel laat in de avond, als ze komen tenminste. Je bent een zeer welkome uitzondering. Wie heeft je hierheen gestuurd?"

"Een kennis, John Bruseker. Hij was verhinderd en zei dat je het pakje vandaag moest hebben."

"En jij bood aan het te brengen. Dat is verdraaid aardig van je. Ken je John goed?"

"Nee, we zaten vroeger samen op school. Hij verhuisde echter, maar kwam onverwachts weer aan. Ik ken hem niet goed, eigenlijk weet ik niets meer van hem."

"Ik ken hem ook niet zo best, hoor. In ieder geval prijs ik de oorzaak die hem verhinderde hier te komen. Wat jou Roelie? Zou je niet vaker langskomen?"

"Ik weet niet of dat wel kan," aarzelt ze. Nu loopt hij toch wel erg hard van stapel. Op koffievisite gaan bij de buurvrouw is tot daaraan toe, maar bij mannen langsgaan, die ze totaal niet kent, is wel erg dol.

"Ik ken je helemaal niet."

"O, dat is een vergeetachtigheid van mij. Ik ben Mart Kaiser, van beroep bordenwasser, uitsmijter, discjockey, alles wat voorhanden is."

Grappig type, denkt Roelie, Arthur zou dit alles echter zwaar afkeuren. Ze zal maar niet in details treden als ze hem dit verhaal vanavond vertelt. Ze haalt het pakje tevoorschijn.

"Hierzo, voor ik het vergeet."

"Ach, dan had je nog eens langs kunnen komen!"

"Vind je dat zo leuk?"

Ze voelt zich een beetje loskomen, deze jongen herinnert haar aan de dagen dat ze nog op de middelbare school zat. Toen reageerde ze ook zo spontaan en vriendelijk, maar nadat ze getrouwd was, verdween dat. Logisch, ze moest zich aanpassen, en Arthur is heel belangrijk in dat bedrijf waar hij werkt.

Mart accepteert het pakje en mikt het achteloos op tafel. Of hij is niet nieuwsgierig aangelegd, of hij weet wat erin zit. Hij opent het in ieder geval niet. Jammer. Zij zou best willen weten wat erin zit, het pakje had vreemd aangevoeld. Ach, het beste is om dit te vergeten en zo snel mogelijk te verdwijnen. Haastig drinkt ze de koffie op en ondanks Marts protesten stapt ze weer op. Ze wil geen moeilijkheden en met Arthur weet je nooit helemaal zeker waar je wel en geen goed aan doet. Ze had zich geen zorgen hoeven te maken. Arthur komt pas laat thuis en rolt moe zijn bed in. Ongeïnteresseerd luistert hij naar haar verhaal over een pakje afgeven voor John en nog voor ze klaar is, zijn zijn ogen gesloten. Hij slaapt. Roelie voelt zich boos worden, maar verdringt dat. Hij heeft vast een zware dag achter de rug en haar avontuur valt daarbij toch volkomen in het niet? Ze kust hem en knipt het licht uit. Tot ze in slaap valt, zijn haar gedachten bij die gekke Mart Kaiser, die al bordenwassend platen draait.

Het leven gaat door. Arthur is zo weinig thuis dat Roelie zich wat verveelt en door die saaiheid van haar bestaan is ze het voorval nog steeds niet vergeten.

Als enkele weken later John weer plotseling op de stoep staat, wordt hij dan ook zeer enthousiast ontvangen.

"Hallo, wat leuk, kom binnen!"

"Dag Roeltje!"

Hij gebruikt zelfs het oude naampje, waar hij haar vroeger op school mee plaagde, "Ben je altijd thuis?"

Als de baby slaapt wel. Ik laat hem niet graag alleen."

"En met baby?"

"Ga ik wandelen en lever pakjes af,"

Ze wil hem een beetje plagen, maar hij gaat er ernstig op in.

"Dat is een goede gewoonte. Vind je het wel leuk om pakjes af te leveren?"

"Ach," zegt Roelie lachend, "Ik heb er niets op tegen. Het valt te combineren, wandelen met Douwe en afleveren van een pakje."

"Zou je het vaker voor me willen doen?"

"Vaker? Waarom is dat nodig?"

"Ik heb vrienden die ik vaak in moet lichten over de stand van zaken met werk en zo. Maar helaas ben ik niet altijd in staat om dat zelf te doen, omdat ik veel reis en vaak weg ben. Het zou ontzettend aardig van je zijn als jij het zo af en toe doet."

"Als je ze bij mij kunt afleveren, kan je ze toch ook zelf brengen?"

"Ja, maar je weet hoe dat gaat. Je blijft praten en zo en veel tijd heb ik daar niet voor. En bovendien, jij hebt er toch niets op tegen?"

"Nee, maar..."

"Het zal niet teveel last zijn. Ik zal je alleen zo af en toe iets laten brengen naar mensen die niet te ver hier vandaan wonen. Dan kan je er gewoon naar toe wandelen. Je doet me er erg veel plezier mee, Roeltje."

Roelie vergeet haar wantrouwen en knikt. John is altijd een goede vriend geweest dus waarom zou ze dit weigeren? Zo'n kleinigheid is geen ophef waard en ze vindt het bovendien leuk en spannend.

"Goed, ik doe het."

"Fijn Roeltje, ik wist dat ik op je kon bouwen, je bent een schat. Ik zal de adressen even opzoeken, dan kan je zien of je er naar toe kunt lopen. Als dat niet het geval is, hoeft het natuurlijk niet, ik wil je geen last bezorgen."

"Dat doe je niet, John, ik wil je graag helpen."

"Ik vraag het alleen als het je geen moeite zal opleveren."

"Dat doet het niet, ik vind het gezellig om bij mensen langs te gaan, zoveel vrienden heb ik niet."

"Je verdient het om veel vrienden te hebben."

"Dank je," zegt ze blozend. John vleit haar met zijn complimenten, ze heeft hem altijd gemogen en doet dat nog.

De drie adressen zijn lopend te bereiken. Mart kent ze al, de andere twee zal ze volgens John binnenkort ontmoeten. John werpt een blik op zijn horloge en springt haastig overeind.

"Verdraaid, nu verpraat ik zelfs hier mijn tijd. Roelie, ik ga er vandoor. Je zal binnenkort mijn pakjes wel in de brievenbus vinden. Dat kan, want zo groot zijn ze niet. Of ik breng ze zelf even boven als ik tijd heb. Dag."

Hij kust haar snel op de wang en vertrekt, Roelie achterlatend met het blijde gevoel dat ze een oude vriend een goede dienst bewezen heeft.

Die avond komt Arthur vrij laat thuis, hij ziet er nogal vermoeid uit.

"Dag liefje."

Hij valt neer in zijn fauteuil en ontvangt zijn welkomszoen.

"Hoe was het op je werk?"

Arthur barst los.

"Ontzettend druk, ik moet alles alleen opknappen en dat zou niet zo erg zijn als ik er ook voor betaald werd. Maar nee, dat is er niet bij. Ze denken zeker dat ik jaren op promotie ga wachten. Nu moet ik nota bene twee weken op reis naar bedrijven, waar we relaties mee hebben, maar denk maar niet dat ik daar iets extra's voor krijg."

"Moet je twee weken op reis? Nee, hè?"

"Ja echt. Zoiets kan ik toch niet weigeren, hoe moet ik dan ooit carrière maken?"

"Je hebt gelijk, maar ik zal je zo missen."

"Kom, wat zijn nu twee weken? Die zijn zo voorbij. Bovendien is het goed voor een huwelijk om eens iets aparts te gaan doen."

"Dat is zo, ja."

"Kan je ook niet ergens heengaan?"

"En Douwe?"

"Ach, dat is ook zo. Nu, nodig dan eens wat mensen uit. Er komt hier nooit eens iemand."

Het klinkt als een verwijt. Roelie is blij dat ze kan vertellen dat een oude schoolvriend langs is geweest. Helaas luistert Arthur nauwelijks en als ze over pakjes begint, zegt hij vrij kortaf:

"Ja, leuk voor je, maar zullen we nu eerst gaan eten?"

Gehoorzaam gaat ze de schalen op tafel zetten en als ze even later eten, praat Arthur weer over zijn komende reis naar Italië.

Wil je de rest ook lezen? Stuur me dan even een email ☺ Krijg je de rest gratis!

anne@mijnstambomen.nl